

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.10. Ostendit se Christus Deum: declarans huius cœcitatatis rationem: hic casus soli Deo reseruatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

suam dat personam, suum corpus, suam animam, carnem suam, sanguinem suum, & omnia quaecumque possidet. (O donationem immensam, eminentem, infinitam) atque adeo vete seipsum in S. Sacramento reliquit, ut propriissimè & ex veritate dixerit: *Ego sum panis vivus, &c. Caro mea verè est cibus.* Verum cum ipse nec realiter patiatur inopiam, ægritudinem, famem, aut nuditatem, nec in propria possit perferre persona, seipsum in persona statuit pauperis, non realiter, sicut in V. Sacramento, sed representativè, potè adeo ad vivum, ut auctore D. P. Chryso. & postmodum D. Gregor. ipso die futuri iudicij, non dicturus sit, pauper esurivit, & destitisti illum: potum: nudus fuit, & cooperuisti illum; sed ego esurivi, ego sitiivi, ego nudus apparui: & sursum, sitivi, nudus fui.

Joan. 6. 52
56.

Ho. 39. in
Evang.
Serm. 14.

H. m. 7. de
ur. sitivi, nudus fui.

pa. circa
med.

XII.

Discrimè
inter elec-
mosynam
& comu-
mionem.

Ex hoc principio colligit D. Chryso. elemosyna dignitatem: illam etenim facere, licet absolute extra omnem comparationem minus meriti sit, quam communicare, in hac tamen ratione superior est, quia communicando à Deo recipis, & ipse est qui Deo manes non parum obstrictus: cum ille sit qui tibi dat, & sicut donum quodlibet aliud in finem superat & ex cellit, sic & obligatio, qua ratione illius obligaris: attamen faciendo elemosynam Deus est qui à te recipit, tu vero, qui illi tribuis, & huius intuitu, ipse est qui tibi manet obstrictus, si in illum cadere potest obligatio, de quo alias diximus. Proprediamur ulterius. Quomodo modum ut seipsum nobis tradat in V. Sacramento, requiritur, ut fide viam recepturi accedamus, eius luce considerantes sub panis illis ac miseris accidentibus omnes cœli divitias, & ipsam personam filij Dei, verum eius corpus, animam, & quaecumque bona in se complectitur: idcirco namque dicitur: *Sacramentum fidei:* ita ut illi tribuas in paupere, & ipse recipiat, expedit ut cum viva fide accedas considerans in persona mendicis, ipsum Christum, quodque manus illa, quam extendit indigus, manus sit Christi: & quod ille, qui patitur, sit ipse Christus: proinde eodem affectu, devotione, atque amore, quo subuenies illi in propria persona, si illum talibus videres afflictionibus anxari, oportet ut illi in persona subuenias indigentis.

XIII.

Fide viva
danda est
elemo-
syna.

Si obijcias, inquit D. Greg. O quam libenter largiet Christo cibum, si viderem illum in mundo esurientem, & potum, si sitientem, & vestem quando nudum in cruce suspenderunt? En tibi, hic idem potes facere, quandoquidem tibi hoc confirmat: *Quod uni ex minimis vris*

Ho. 39. cit.
XIV.

Christus
in paupere
re spectat.

Si obijcias, inquit D. Greg. O quam libenter largiet Christo cibum, si viderem illum in mundo esurientem, & potum, si sitientem, & vestem quando nudum in cruce suspenderunt? En tibi, hic idem potes facere, quandoquidem tibi hoc confirmat: *Quod uni ex minimis vris*

fecistis, mihi fecistis. Hoc modo tribnebat elemosynas, & excipiebat peregrinos insignis pauperum Evangelicorum hospes Gayus, quem de hoc egregie commendat D. Ioan. Evang. *Ch. Ioan. 7. viffime fideliter facis, quidquid operaris in fratres, Cant. 5. & hoc in peregrinos: Quid est fideliter eas facere? facere eas eo modo, ut extendens manum ad potrigendum, fides pariter operetur Christum considerans Redemptorem in persona pauperis ac peregrini. Congruè hic adducimus actum Abrahæ: hic etenim conspicatus eos, quos peregrinos credebat, illos pronus in terra adoravit, de quo subtiliter D. Chryso. & alio loco retulimus. Imo ad hoc requiritur ut necessarium, inquit D. Petrus Chrysol. ut Deum deprecetur, D. Petrus quatenus tibi vitam hanc concedat fidem, quò Chrysol. hanc capias intelligentiam: Audite illum. *Ore. Ser. 14. cit. omni frater, ut ipse nobis intelligere intelligenda concedat, qui se in paupere intelligi sic demonstrat, quod ipse, qui calum vixit sit nudus in paupere: quod in esuriente esuriant saturatus verum: quod sitiat in sitiente sors fontium: quod fructum panis, & calicem aqua datur omnium quarat: quod Deus amore pauperis se se disponat, ut non ad sit pauperi, sed ipse sit pauper, &c. Hinc elicit Spiritus S. quod hoc præ ceteris assumere debeat vix obilis ac dignitate primarius, quod oculus deiciat in pauperem, & hoc maximam sibi reputet gloriam; quasi qui in illo Deum videat affectum, qui ab eius manu pestulet sibi subveniri: *Gloria duntum, honoratorum, & potentium, amor Dei Eccl. 10. 5 est: noli despicere hominum iustum pauperem. Confideta quod Christus in hoc paupere cœco faciat.***

§. 10. Offendit se Christus Deum: declarans huius cœcitate rationem: hic casus soli Deo reservatur.

Interrogaverunt eum discipuli eius. Rabbi quis peccavit, hic aut parentes eius, ut cœcus nasceretur. Fuit hac interrogatio ut docet D. Ioan. Chrysol. velut replica, quam obijciunt discipuli, recordati illius miraculi, quando paralyticum apud pileam sanitati restituit. Perambulabat Christus porticus illas, & substulit, ut paralyticum inspiceret, iam triginta & octo annis obfirmata in embroborum paralyti languentem: curavit illum, eique declaravit, illi in suorum peccatam se lerum hanc contigisse infirmitatem: *Ecce sanus factus es: iam noli peccare ne deterius &c. Ioan. 5. 14* Modò advertunt, quod finaliter & hunc fixè intuea.

L. 3. in
Ican.
c. 31.

est opus Dei, ut credatis in eum quem misit ille. q. d.
interprete D. Cyrill. antiqua omnia Dei opera
d recta sunt & ordinata ad hoc opus omnino
singulare? ad hoc instituit omnes illas ceremo-
nias veteris legis: eius gratia sacrificia decreuit,
legem praescripsit, holocausta carniū, bouū,
ouiumque mandauit. Quatenus vos per haec om-
nia opera disponderet ut crederetis, me verum esse
Deum: Dixerunt ergo ei: quod ergo signum tu
facis, ut videamus & credamus tibi? Quia ope-
raris: Ad hoc responder illis Dominus: vester
est illo opere, quod in V. Sacramento Altaris erat o-
peraturus. Non satis illi sunt, seipsum illis in hoc
opere adeo praecellenti manifestare: insuper &
aliud modo subiungit, quod: caeco huic oculos
restituit seculi huius, quod se verum Deum esse
liquido manifestat. Illi quoque per hoc significat:

VI.
Opera
decla-
rant
Christi
fuisse
Dei fili-
um.

mea considerate, mea scrutamini opera, ut videatis
an per illa credere possitis, quod verus sum
Messias, à Patre meo caelesti missus. Hic igitur
vult eorum operum attendite, quae Patet
meus determinari: ut facerem in argumentum
& declarationem, quod verus sum Deus, & filius
ipsum naturalis: & in eo ipso me declarare ope-
ratorem atque artificem eorum operum, quae Pa-
ter meus decreuit, ut facerem: *Ut manifestentur
opera Dei in illo. q. d. ex mente D. Cyrill. quod
quia lumen oculisque effudit caeco, manifeste
patet, & in ipso confirmatur eius gloria diuini-
tatis. Et per huius operis splendorem in illam
ad quos horum mirabilium deuenit uocata, re-
plenituit oculis gloria diuinitatis.*

Ioa. 11.

Simili pharisaeus locutus est Christus apud D. Ioa-
nem de infirmitate Lazari: *Infirmitas haec non est
ad mortem, sed pro gloria Dei, ut glorificetur filius
Dei per eam.* Sciendum est, hanc Lazari agniti-
onem casu minimè contigisse, nec eam à Deo
institam: tantum ut ex ea mereretur, sed eo sin-
gulati sine, ut in eo manifestaretur iam mortuo
potentia suae diuinitatis infinita, eum ab inferis
resuscitando: per hoc opus prodigiosum se ve-
rum Dei filium esse contestans, vnde fuit haec in-
firmas gloriae diuinitatis eius clarissimum ar-
gumentum & eo sensu verificat D. Chryl. haec
propositionem: *Ut manifestentur opera Dei in illo.*

Ho. 55.
in Ioa.

Non solum Patris, sed etiam sui ipsius, quod e-
uidenter confirmavit se verum esse Deum. Licet
enim absconditus ellet, & carne nostra coeuctus,
per miraculum illud, quod caecum illuminauit,
declandus erat verus Deus: etenim ut aiunt
Theoph. & Euthym. in hoc signo patet di-
uinitatis eius potentia virtusque enituit, quam
nostrae humanitatis pallio gerebat absconditam.

Ecce tibi hoc: *Lux in tenebris lucet: etenim in
huius tenebris creatae sapientiae suae Christus
lucem ostendit esse diuinam: eum causas sciat o-
perum, quae facit Deus in hoc mundo velut au-
dior eorum principis. Cur ille nascatur sanus, al-
ter claudus: cur huic Deus impertiat salutem, al-
teri auferat: cur ille mortuus sit puerulus, aliter
ad decrepam vixerit senectutem. Hosum om-
nium operum, quis securam certamque potent
reddere rationem, nisi Deus ipse, qui fecit ea, &
sic esse dispositus: Proculus adiuuabilis, & notatu Lib. 29.
dignissima fuit illa Dei: cum Iob habita disputa-
tio. (Sic notat eam D. Greg.) vltimo dicitur illi. VII.
quam I. nge ipse & quilibet homo abesse: ut ra-
tionem daret deceptorum Dei, in ordine & rerum reddere
dispositione: *Nam quid nisi ordinem caeli & ponis potest ra-
tionem eius in terra? Nullus ambigit quia quid-
tionem quid in mundo sit, ex coeli descendat dispositione operum
diuinaeque ordine: Quae à Deo sunt, ordinata sunt. Dei.
Ea quae Deus facit, ordinem, concentum & ra-
tionem habent. Hoc enim est quod Saluator: noster Rom. 13. 4.
his verbis indicauit: Pater meus usque modo ope-
rauit, & ego operor. Ne dixeris Deū hunc mun-
dum condidisse eo modo quo commentarius, qui Nihil sine
domini aedificat, & iam extititiam deseruit: tali ianone sit
namque modo hoc creatum vniuersum, ut manus
sua ab eius non retrahat regimini, ita ut realiter
ambulet & sit in omnibus ipsi, quae in eo produ-
cantur: & cū Deus sine ratione & consilio nihil
operetur, quicquid in mundo contingit, & sit,
suam habet rationem & causam usque ad arboris folium,
& minimum passerulum, & do quo sic Christus:
*Vnus ex eis non cadet super terram sine patre vestro. Matt. 10.
Nulla te premit afflictio, nulla aeterna poena nul-
la, nullum malum, ad quod Dei manus non con-
tortat, in malo poena, efficiendo, & in malo cul-
pa: permittendo: ita ut nihil contingat, nec ato-
mus quidem eorum, qui ad solis radios conspiciun-
tur, quod non fiat ex ordine, decretoque Dei, qui
hoc aut agit, aut permittit: Si est malum in ciuitate. Amos 3. 6.
te, quod Dominus non fecerit, affert Dñs per pro-
phetam Amos, & prius descripserat amicus ille
Iob: *Nihil in terra sine causa fit, & de humo non
oritur dolor etc.* Nihil est in mundo, quod suam
non habeat rationem, nec oritur dolor, afflictio,
calamitas, quae non procedat, veniatque: ex diuina
eius dispositione: non enim terra, ne ruptus im-
putandum, quod hic caecus, & claudus ille nasce-
tur: hic sanus, ille debilis & infirmus. Si cuncta
ex particulari voluntate, & diuina dispositione
proueniant, habent omnia suam quare suamque ra-
tionem: *Quae autem sunt, à Deo ordinata sunt. Quis
igitur istam nouit? Noli in quera à Iob Dñs, ho-****

rum veram dare rationem Numquid nosi ordinem
 celi, & pones rationem eius in terra? Nec tibi quid-
 den vel lemel ea venit in mentem sunt etenim:
 Ps. 135. 7. *Indicia Dei abyssus multa.* Numquid tu nosti, quæ-
 stio eadem repetitur, abyssos pelagi penetrares?
 Item tibi spir. S. occultus ostium per Apostolum:
 Ro. 21. 34. *Quis cognovit sensum Dominum? quis consilium
 eius fuit? Numquid te Deus vocavit, & concilio
 Titum dominarum personarum interfuit? aliquid
 eorum, quæ faciendæ erant, eorumve rationem
 sapientissime concludens, & determinans?*
 Ad rem aptissime convenit Salomonis argu-
 mentum. Cum hoc fundamento exorditur: *Opera
 Domini universa bona valde:* siue sit id quod in
 mundi principio creavit quando: *Vidi Deus cun-
 cta, quæ fecerat, & erant valde bona:* siue in de-
 cursu eius: sufficit tibi novisse, quod quidquid sit,
 opus sit Dei, ut intelligas, esse bonum valde &
 perfectum: *Dei perfecta sunt opera.* Si quæras quæ-
 nam illa sint opera de quibus loquitur: *Intersa
 bona valde:* Subiungit: *Opera omnis carnis corâ illo.*
 q. d. quidquid contingit in mundo, de eius divi-
 na pendet dispositione, supremaque ordine. Hoc in
 S. pagina significatur illo, *Coram illo,* sumptâ de
 seruo metaphora, qui corâ Domino suo adlat,
 nec agit aliquid, nisi ad nutum, præceptum, ordinem
 & Domini sui permissiorem. Sic inquit Iacob:
 Gen. 48. 15. *Deus, in cuius conspectu ambulaverunt Patres mei.*
 IX. His itaq; verbis insinuat spir. S. quod Deus non
 habeat simplicem omnium talem notitiam, qua-
 lenti tu eorum habes, quæ eorum te sunt, sed no-
 titiam practicam, quâ disponit omnia, & iuxta
 voluntatis suæ det. tminat beneplacitum. Est au-
 tem hæc notitia adeo viuentialis, ut nihil eam
 possit effugere: *Non est quidquam absconditum ab
 oculis eius, & seculo, & usque in sæculum respicit.*
 Hinc collige, inquit, quod respectu Dei nihil
 sit admirabile: *Et nihil est mirabile in conspectu ei-
 us:* etenim ex ignorantia nascitur admiratio, e-
 ius cuius valetur effectus, & ignoratur causa.
 Hanc in Deo regamus posse inveniri: cuncta
 nunq; videt, ordinat, & disponit, & omnia pro-
 veniunt, eo modo & ordine, quo ipse præterit,
 videt intuitu eius nihil fortuito caluq; accidit, ni-
 hil improrsus: quidquid enim evenit, hoc singula-
 ri omnipotentis suæ & sapientis ordinis prodit dis-
 positum, quæ cuncta vel operatur, vel permittit:
 X. Sive Dei dispositio
 de quo prope modum infinita eaque Aocâ loquitur
 putens ille sapiens de D. Thom. Et hoc inter a-
 xie nihil
 su. *ha vult Deus ut intelligamus, nihil hoc in mun-
 do contingere, quod non singulari sit providen-
 tia determinatum, quâ illud ordinat, sui permit-
 tit, nec mors adolescentis viribus integri, cuius*

vira mundo ceusebatur esse necessaria, ipso super-
 stite sene amoto repleto variis accidentibus, qui
 omnibus magno est impedimento: nec casus il-
 lius, qui primariam obtinebat sedem, ad illum
 elato, qui omnium infimo iacebat loco contemp-
 tibilis: nec illius promissio, nec huius præfatura li-
 cet plurima in mundo fiant, quæ quis forte dixe-
 rit, Deum nedum non ordinare, sed nec videre,
 nec se ite, sic vt nobis inordinata, maleq; dispo-
 sita esse videantur: imo & ipse vates Hieremias
 sue cellus illos attendens infelices super populum
 sanctan q; Dei civitatem Deo sic acclamabat:
 Recordare Domine, quid acciderit nobis: intueo &
 respice opprobrium nostrum. Convertete Domine o-
 culos tuos & attende: nec enim possibile vide-
 tur, talia à te conspici, aut illa te novisse. Verum-
 tamen verum dicimus, quod omnia vultus eius
 peruat, omnia divina eius providentia dispo-
 nat, cunctaque noscat eius infinita sapientia.
 Eleganter hoc vari suo. Ezechielii propoluit.
 Conspicit propheta varias rotas, quassâ maiores,
 alias minores, quodq; supra illas esset Cherubim:
 deinde vitum intuetur venusta facie præatum, al-
 bisq; indutum, cui vox quadam præcipit: *Ingre-
 dese in medio rotarum &c.* O mundum, quantis
 abundas rotis, illis, quas dicis fortune rotas? quæ
 velociter ascendunt hæc, & descendunt illæ: Hoc
 certò poveris, quod casu fortuito minime mo-
 ueantur: inter illa: etenim ambulat vir purissi-
 mus vestitu amictus candido: divina nempe sa-
 pientia: *Candor est Lucis æterna,* disponens, præ-
 scribens, statuens, permittens: & hoc signifi-
 cat Cherubim, qui super illas elevatur, plenu-
 do scilicet sapientia: *Cherubim plenuudo scientia:*
 non enim vlla movetur rota, nisi divina subiecta
 scientia: quæ novit omnia, disponit omnia,
 suamque de omnibus iustam habet rationem. Si
 hinc per plateas obambulant, regula desuper in-
 cidat qua capiti illis monatur: si illi iter facere
 prosequenti terra pessima occurrat, eumque dis-
 ceptat: si altero ignem accedente, scilicet illa
 evolet, pulveremque rapiat tormentarium, cum
 rotarumque eius domum in aëra insollar: hæc
 omnia tota tibi videntur esse fortune: ete-
 dis hæc omnia casu fortuito ac similito, &
 siue providentiæ contingisse dispositione. Verum
 hoc non admittit vera fides, & religio iu-
 dicium: docet etenim: quod nullus eorum
 eventus, tristisque successus respectu Dei,
 qui prudenter omnia, & sapienter regit, fue-
 rit fortuitus seu casualis, at infinita sua sa-
 pientia, eiusque secretis dispositus, decretal-
 que iudicij: siue in iustam scelerum poenam, siue
 ad

Thren. 5. 1

28

Ezech. 10

1.

XI.

Rota: for-

tuæ de-

claratur.

Sap. 7. 16.

ad

Lib. 99. in
Exo. 9. 79
In c. 21.
Exo.

XII.
Explicatur
hominum
casuale.

Exod. 2.
39.

CAIET.

Ho. 31. N. 7
The. 3. 17.

XIII.
Respondetur
citra
rijs argu-
mentis.

ad virtutum exercitium, siue ad alios fines eos-
que eminentiores, quos nos ignoramus.

Haret D. Aug. valde subtiliter, & post eum
dilucidè Cardinalis Caietan, in quibusdam vei-
bis, quibus Dominus locutus est Moyfi leges
illi prælegens iudiciales; postquam illi decem
præcepta moralia tradiderat. Sic hoc statum
inviolabile, inquit Deus: quicumque volens da-
taque opera quempiam occiderit, moriatur, sin
autem casu fortuito, nec hoc intenderit, sed nec
homicida quempiam occidere cogitauerit: quia
illo nihil tale sciens, Deus illum in potestate
eius tradiderit, homicida confugiat ad vnam re-
fugij ciuitatem, & in ea pacifice commoretur:

Qui autem non est insidiarius, sed Deus illum tra-
didit in manus eius, constituit tibi locum, in quem
fugere d. beat. Nota hæc verba, cum D. August.
& attende quid dicat: quod iacientem te lapidem
vel sagittam contingit alterum transire, vulnere-
ri, & occidi; licet ratione tui casus ille fuerit
fortuitus, mortisque illa casualis, non tamen re-
spectu Dei, qui ea tempestate talem adduxit cu-
que tali loco statuit, vbi feriretur & interiret, &
apertius hoc exponit textus Hebraicus, inquit
Caieta. qui sic scribit: *Deus parauit cum manu*
illius. Scribitur hoc aut Cardinalis: Ut discamus non
casus fortuna occurrere illi tribuere, sed prudentia
supremi & occultis nobis iudicis. De quibus homi-
lia sequenti dicendum, quod nobis hoc decla-
rant SS. Iob & Dauid.

Præclara est hæc vatis Hieremix sententia:
Quis est iste qui dixit, ut fieret Dominus non inben-
te. Loquitur de tribulationibus, quibus oppressa
Hierusalem ingemuit. Quis est adeo omnis ra-
tionis expertus, qui dicat, qui asserat, qui cogitet
aliquam euenisse tribulationem, præter expressam
Dei dispositionem. Verumtamen quia Spir. S. ite
cōmotum videt & alteratum, & arguentē & di-
centē: si id omne quod fit ex singulari Dei pro-
nuntiat dispositione, & bonum sit id omne quod
fit, qua ratione tot mala cōspicimus? Cur ille cæ-
cus nascitur, hic claudus, ille inutilis? Cur ille
sensibus inops, ille neruorum distentione languidus?
Cur ille prospera gaudet valetudine, quæ illi ce-
dit in ruinam & alter, qui ea bene vteretur, esu-
bus lecto detinetur. Cur ille diuitijs affatim abun-
dat, quibus velut equo præceps ad inferna de-
mergitur: alter autem inopia premitur, qua in
angulij reiectus vilipenditur. Ne hæc curiosus,
hortatur Spiritus S., inquisieris: non enim æquū
vt tibi Deus det suorum rationem consiliorum,
suarumque reidat causam actionum: Non est dicere
quid est hoc qui quid est illud? Hoc enim non

lenis audacia foret iudicium. Tunc præsumis
secreta consiliorum Dei perferutati iudicia? O ho-
mo (loquitur Apostolus) *Tu quis es qui respondes Deo:*
Numquid dicit figmentum ei, qui se finxit, cur
me fecisti sic? An rationi contionum esset vt olla,
caecabus, seu lant aliaque vasa terra litem in-
tenderent figulo, & rationem exigere: vt quid
me ollam efformasti & non laucem? vt quid me-
scutellam exiguam, & non ignitabulum? Et cur
me vas ad fordida destinatum obsequia & ne-
quaquam ad mensæ delicias? Non parua hæc est
amentia, nec minor foret illa tua, velle operum
Dei mutam postulare rationem. Omnia ratio-
ne nituntur, verum non te ad lum euocauit cō-
cilium vt tuam de his exquireret sententiam.

Ex hoc principio deducit D. Chryl. rationem
illius sententiæ Apostoli: *Gratias agentes Deo sem-*
per pro omnibus, in nomine Domini nostri Iesu Chri-
sti Deo & Patri. Quomodo? sicut ne omnia illa
tatia & euentus ita prospiciat, vt pro omnibus Deo
referenda sine gratiarum actione? Tantos vide-
mus ita præposteros & inuersos vt illos multi sa-
piencia celeberrimi, fato casuque euenite credi-
derunt, nec supremi alicuius in his prouidentiam
esse gubernatoris. Totus orbis stultitij videtur
abundare. Est qui diuitijs Cræsum antecellat,
illius filij morte præmatura rapiuntur, pauperis
antem sani ad multos annos viuunt superflites,
qui nec facultates habet aut aliud quidquā illis
nutrendis. Hæc ne sunt opera prouidentix? Hic
quidem surdus, ille vero mutus: hic est pauper, a-
lius vera sceleratus, argue adeo sceleratissimus, &
plenus malis innumerabilibus fruatur pecunijs, ali-
moretices & parasitos præclarasque & magnificas
ad se possidet, & vitam agit quæquam. Et multa hu-
iusmodi colligunt, longam texentes orationem ad-
uersus Dei prouidentiam. O Mente capros, exclam-
at D. Chryl. hoc tibi persuade, omnia sunt sta-
biliri rationibus: Omnia propter electos, vt salu-
tem consequantur. Verumtamen non tenetur dare
tibi Deus secretorum rationem, causamque iudi-
ciorum, sed nec vicinus tuus, tibi suorum dat ra-
tionem & quare consiliorum. Hoc à Iob Domi-
nus quærit: Numquid nosti ordinem caelis, & pone-
rationem eius in terra? Hoc magni consilij Ange-
lo Christo referuatur. Magis consilij Angelus: de
quo sic vates Euangelicus: Vocabitur nomen eius
Admirabilis, Consiliarius. Et. Quo declarat ex c. 14. Num-
sententia Origenis quod verus erat Deus, quan-
doquidem is tantum qui diuina est persona, ad
diuinum admittatur concilium: Quis cognouit
sensum Domini? aut quis consiliarius eius fuit?
Verba sunt hæc Prophetæ, quibus oportune
vultur.

Rom. 9. 20.
Eph. 3. 10.
D. Chryl.
Ho. 39. in
c. Epist.
al. Epi.
Tom. 4.
1. Tim. 2.
Iob 38. 33.
Ista 9. 6.
Ho. 13. in
c. 14. Num.
Ro. 11. 34.

